INLEIDING EN OVERWEGING HARRIE BROUWERS: 8 juni 2025

(Eerste Pinksterdag)

INLEIDING
Op de vijftigste dag van Pasen, na zeven maal zeven weken sluiten we het grote feest van de schepping en van de bevrijding af. Dat is Pinksteren. De focus is nu helemaal op de leerlingen gericht, op ons dus! Nu moeten wij het doen.
Dus is Pinksteren het feest van Gods Geest die ons beweegt en inspireert. Die ons troost en goede raad geeft. Die in ons ademt en die ons omgeeft!

OVERWEGING

Als ik uit Voerendaal hier naar toe fiets, dan moet ik bij de Open Universiteit een fietstunneltje in. Vlak voor de afdaling ligt aan de rechterhand een grote villa, 'Villa Zomerweelde', ooit gebouwd voor directeuren van de Oranje Nassaumijn. Een van de bewoonsters is Johanna Klink geweest. Ze zou later dominee worden in een remonstrantse gemeente in Haarlem. In 1959 al schreef zij een kinderbijbel en ze heeft veel gepubliceerd over geloofsopvoeding. Ze bewoonde villa Zomerweelde in haar tienerjaren. In Camerig restaureerde ze later een bakkes met uitzicht op - ik citeer - 'het mooiste dal van Nederland'. In 2002 schreef Klink een biografie met de toepasselijke titel 'Klink-klaar'. In 2008 is ze in Vijlen begraven. Toen ik les gaf op de Pabo lazen we met de studenten veel van haar boeken.

Klink verzamelde uitspraken van kinderen, over God en wereld. Eén verhaaltje is me altijd bijgebleven. Ik vertel het nog wel eens bij een doop, vooral als er een ouder broertje of zusje bij is. Het gaat zo.

In een kleuterklas vraagt de juffrouw aan de kinderen om de handjes te vouwen en de oogjes dicht te doen. Een slim meisje heeft een vraag: 'Waarom moeten we de ogen dicht doen?' Het antwoord van de juffrouw lijkt op het eerste gehoor logisch maar is dat allerminst. 'We doen de ogen dicht', zegt ze, 'want God is onzichtbaar.' Deze opmerking boeit de kinderen enorm. Een onzichtbare God! Dat opent nieuwe vergezichten. Enkele kinderen zwaaien door de lucht alsof ze hem willen aaien; of prikken in de buik van hun buurmeisje.
Een vijf-jarige meisje wil iets zeggen. Zij had afgelopen week een broertje gekregen, Lukas. 'Juffrouw, ik ken iemand die God gezien heeft', zegt ze. 'Lukas!' Ze aarzelt even en voegt eraan toe: 'Maar nu zul je zien, tegen de

tijd dat hij kan praten, weet hij het niet meer!' .... 'Ik weet iemand die God gezien heeft, maar nu zul je zien, tegen de tijd dat hij kan praten, weet hij het niet meer!'
Dat is toch pure mystiek! Een pasgeboren kindje is net ontwaakt uit het anonieme, onbewuste leven van het heelal en van de moederschoot. Het is tot leven gekomen uit een chaos van energieën. Het is nog een onderdeel van een gigantisch mysterie – nog verbonden met het goddelijk geheim. In die zin mag je misschien zeggen dat het in God bestaat; het kent God....

Maar als het eenmaal kan spreken, als het begrippen heeft en woorden, dan is het besef van eenheid met het mysterie opgeheven. Woorden isoleren ons van het geheel van de werkelijkheid. Ze nemen afstand. Het kind ontwikkelt een 'ik' en het weet niet meer dat het ooit uit het Goddelijk geheim is voortgekomen.

We vieren het feest van de heilige Geest. De Geest is God die in ons ademt. We kennen hem op het moment dat we beseffen dat we zelf heilig zijn. Ons leven is begrensd en vergankelijk, maar het maakt deel uit van een groot wonder waaruit al wat is voortkomt.
Het leven is ons als een geschenk in de schoot geworpen. Die geest werkt in onze nieuwsgierigheid, in onze wil om andere volkeren te leren kennen, in onze vreugde om met elkaar te dansen en te zingen....,
in ons spontane neiging om te delen en de pijn van anderen te milderen, om wie afdwaalt weer bij het grote geheel te betrekken.

Iemand vergeleek de mens eens met een zwemmer die in een snelstromende rivier terecht gekomen is. Hij moet zich niet overgeven aan het water want dan verdrinkt hij; hij moet ook niet tegen het water verzetten, want dan zal hij na enige tijd uitgeput raken.
Wat de zwemmer doet, is zijn spel spelen met het water; de kracht ervan ervaren en zijn eigen invloed daaraan toevoegen. Gods adem stroomt door ons heen. Het leven ontroert ons en stelt ons voor opgaven, de nood van een ander gaat ons aan. Het is de kunst om het leven niet als een zinloos toeval te ondergaan..., maar ook om niet met lichtzinnig gemak te denken dat het vanzelf wel goed komt... het is de kunst om ons laten inspireren door de oneindige liefde die door ons stroomt en hier en nu werkelijkheid schept.

'Ik weet iemand die God gezien heeft.' De kleine meid had het over haar pasgeboren broertje dat nog geen enkele taal sprak, dat nog geen woorden had, maar dat voelde wat onder alle begrippen leeft, namelijk de goddelijke liefde die door hem stroomt en zijn weg naar de wereld zoekt. Daar zijn geen woorden voor nodig. Talen staan je eerder in de weg.

Dat de toehoorders in Jeruzalem de boodschap verstonden was geen wonder-in-hun-oren en ook niet in-hun-tong, het bestond in hun hart!

Ome Marcel was dood. Eric moest de hele dag aan hem denken. Ome Marcel was zijn liefste oom. Altijd als hij op bezoek kwam, dan was het eerste wat hij riep in de hal: ‘En, waar is de stoere Eric dan?’ En dan had hij een cadeautje bij zich, een magneet of een zaklamp of een kompas en dan gingen ze spannende dingen doen. En nu was hij er niet meer. Zomaar dood. Zijn hart was stil blijven staan. ‘Wil jij nog iets tekenen?’, vroeg mamma. ‘Morgenavond gaat de kist van Marcel dicht. Kun je er nog iets in leggen...’ Eric mompelde iets onverstaanbaars en liep naar zijn kamer. Nee, iets tekenen niet! Ome Marcel had niks met tekening. Hij ging iets voor hem maken, iets in zijn geest. Eric had al alles in huis gehaald. Een tube lijm, rood en een beetje doorschijnend krakend papier, latjes en barbequestokjes en dunne draad. Met de tong tussen de tanden ging hij aan het werk. Hij moest twee keer opnieuw beginnen. Maar na anderhalf uur was hij klaar en bekeek het resultaat tevreden. Die avond stonden ze allemaal rond de kist. Met tranen in de ogen haalde Eric... zijn vlieger te voorschijn. ‘Hier, die is voor jou’, zei hij, en toen, zo zacht dat niemand het hoorde: ‘Wees er een beetje zuinig op; dat we er samen nog iets aan hebben! Ze zeggen, dat het hard kan waaien in de hemel.’